

The background of the entire image is a vibrant, abstract composition. The upper portion is dominated by a dense web of colorful, streaky light trails in shades of red, orange, yellow, and green, creating a sense of dynamic movement and energy. Below this, a dark, silhouetted crowd of people is visible, appearing to be walking or standing in a line. The overall aesthetic is high-contrast and visually striking, blending natural light phenomena with human presence.

MEGAHOSTED

TRIP

Martin Koláček

MEGAHUSTEJ TRIP

„Ta blbost nefunguje,“ zavrčela Lenka a sundala si z hlavy helmu s brýlemi pro noční vidění, „prej vlez do bazénu a dej si to na oči. Budou se dít věci!“ Naštvaně hodila helmu do vody.

Rozhlédla se po ostatních. Ještě pořád měli brýle na očích.

„S váma to něco dělá?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl Jirka po pravdě, „ale myslel jsem, že tomu ještě chvíli dám.“

„Já bych řek, že to možná i něco dělá,“ ozvalo se z druhé strany bazénu.

„Máš jenom příliš aktivní představivost, miláčku,“ odpověděl druhý hlas ze tmy. Michal a Markéta, druhý pár, který v noci tajně přešel plot místního koupaliště, aby poslechl instrukce svého vypečeného kamaráda.

„Jak jsme mu to mohli sežrat?“

„No tak, nech toho!“ ozvala se mimo kontext Markéta, „nejsme tady sami!“

„Vždyť je tma,“ kontroval jí její přítel.

„Ale slyšet nás budou!“

„Jak znám Lenku s Jirkou, už si to tam rozdávaj.“

Nebyla to pravda. Nicméně nebylo to od pravdy zase až tak daleko. Lence už se otíralo stehno jejího partnera o nahý zadek. A nebylo to právě nepříjemné. Kdy se jim zase naskytne příležitost mít pro sebe celé koupaliště?

Zvuky orgasmu brzo naplnily horký letní vzduch.

Když pak šli po ulici k domovu, obě holky mlčely. Zato kluci se pošuchovali stylem: „Ty vole, proč u toho tak řveš?“ a „vám trvalo nějak dlouho, než jste začali. Tos ho měl tak rozmočenýho?“

„Kretění,“ ulevila si Markéta. Lenka jen přitakala.

Na rohu ulice se oba kluci zastavili. „Kam jdete?“ zeptali se.

„Kam by? Domů.“

„To jdete ale špatně.“

„Co? Jak špatně?“

„Vám to nakonec fakt něco udělalo, ne? Když ani netrefíte domů.“

„Co to blábolíš? Vodičkova 8, tady za rohem.“

„Vodičkova 8? Tam už přece dávno nebydlíme.“

„Haha, a kde teda jako?“

„Přece Školská 15.“

„No jasně,“ ušklíbala se Markéta, „vy si klidně jděte do Školský, my jdeme domů.“

„Kretění,“ zakroutila hlavou Lenka a obě holky vyrazily k domovu.

Došli ke vstupním dveřím, Lenka vytáhla klíče...

„To je divný,“ řekla, „hledám klíč odspoda, takovej ten s tím velkým zubem, ale oba jsou rovný.“

„To je tím světlem,“ mávla rukou Markéta, „prostě je tam strč, jeden bude pasovat.“

Jenže nepasovaly.

„Sis vzala určitě klíče od rodičů.“

„Blbost, ty mám označený tím dinosaurem od tebe.“

Markéta vytáhla svoje klíče, jeden suverénně strčila do zámku...

„To nejde!“

„A na zvonku taky nejsme,“ poznamenala Lenka, která se jala zkoumat stopy.

„Že to na nás ti dva narafičili?“

„No jasný! Určitě byli s Romanem domluvení. Zatímco my jsme jak trapky seděly v bazénu s brejlema na ksichtě, oni nám vyměnili klíče.“

Když se vracely zpátky na roh, měly v hlavě jasný scénář toho, jak tenhle vtip jejich partnerů vznikl.

„Fakt ne,“ bránili se kluci, „bydlíme ve Školský. Pojdte s náma.“

Nevěřily jim ani slovo, ale zajímalo je, co si na ně ti dva ještě připravili. Následovali je proto do Školské ulice.

Michal přistoupil k vratům patnáctky, vsunul klíč do zámku... a ten zafungoval. Obě holky se po sobě nejistě podívaly.

Společně vyšli do nejvyššího patra, Michal odemkl jedny ze dveří a před nimi se otevřel výhled do předsíně čerstvě vymalovaného, moderně zařízeného bytu.

Až potud to šlo podle plánu. Všechno ale zkazili Ondra s Viktorem, kteří právě stáli v předsíni s Lenčiným stolem.

Jirka si povzdechl. „Co tady děláte?“

„Na to bychom se měli zeptat my vás. Říkals, že máme deset hodin.“

„Ne! Ty vole! Říkal jsem, že máte čas DO desíti hodin.“

„No dyť jo. A stěhujeme zatím osm.“

„Do desíti jako 22:00!“

„Jo tak...“ nastalo trapné ticho.

„No dobrý,“ povzdechl si Michal, „tak jak jste už asi pochopily, připravili jsme pro vás překvapení. Škoda, že se tihle tři nejsou schopný dohodnout na tom nejzákladnějším, a to na čase.“

„Takže jste nás přestěhovali bez našeho vědomí a ještě si z nás vystřelili, že jsme si smazaly paměť?“

Kluci se náhle cítili poněkud nejistí. „To s tou pamětí byl jenom takovej fór,“ provinile se usmíval Jirka, „ale pojďte se podívat. Ten byt se vám bude fakt líbit. Má dvakrát větší pokoje a dva záchody a koupelny, takže si ráno nebudem překážet. A ten výhled z okna, z toho budete úplně vyřízený!“

Během půl hodiny bylo dostěhováno a oba pomocníci odešli. Než se ale stačila čtveřice zabydlet, ozval se zvonek.

„Ach jo,“ zakroutil hlavou Jirka, „určitě si tady něco zapomněli.“

Přišel ke dveřím a nakoukl do kukátka. Místo toho, aby otevřel, se ale vrátil zpět dovnitř.

„Co je?“ divil se Michal.

„To jsou policajti,“ zašeptal Jirka.

„Policajti? Ty vole, myslíš, že je to kvůli tomu koupališti?“

„Ty vole, já nevím, ale v kukátku jsem viděl nějakýho těžkooděnce. Vesta, helma, všecko. Polda u dveří, obrněnec na schodech a míří na ně bouchačkou.“

„To je přece blbost,“ zírала na něj Markéta, „přece na nás nepovolají těžkooděnce za to, že jsme přelezli plot koupaliště!“

Ozvalo se zabouchání na dveře, následováno větou: „Policie! Otevřete!“

Všichni čtyři se na sebe vyděšeně podívali.

„Nedá se odtud nějak dostat?“ zkusila to Lenka.

„Neblázni,“ odvětil Michal, „leda oknem.“

Lenka vykoukla z okna. „Je tady hromosvod, po tom by se dalo slézt.“

„Ti hrabe?!“ zprudila ji Markéta, „chceš lézt po hromosvodu?“

„Máš lepší nápad?“

„Ježíš, žijeme snad v demokratický společnosti, ne? Máme svoje práva. Za vniknutí na objekt je leda pokuta.“

„Tak proč je tam ten těžkooděnc?“

„Jestli mají naše adresy, tak nám útěk stejně nepomůže!“

„Policie, otevřete!“ ozvalo se znovu od dveří, „jinak vyrazíme dveře!“

„Chtějí vyrazit dveře!“ Markéta vypadala, že se zhroutí.

„Jdu otevřít,“ řekl Michal a, nedbaje Lenčiny slovní snahy jej zastavit, zakřičel: „Už jdu.“

Ostatní slyšeli, jak se otevřely dveře. Michal se dostal jen ke slovu „Dobrý...“ Dovnitř vtrhli ne dva, ale tři policisté a mířili na ně bouchačkami. Jeden s sebou přitáhl Michala a hodil s ním o zem.

„Lehnout na zem a ruce za hlavu!“ zaznělo bytem.

Trojice rychle uposlechla.

„To musí bejt nějakej omyl,“ zkoušel to Jirka, „nic jsme neudělali.“

„Vážně? A co je teda tohle?“ policista, který evidentně trojici velel, mu strčil před obličej helmy, co měli s sebou na koupališti.

„To je... to je...“ Jirka nevěděl, co říct. Dostali je od Romana na ten fór s bazénem, „to jsou jenom...“

„Nikdo další tu není,“ informoval těžkooděnc, který rychle proběhl byt, „ale jsou tady hromady krabic.“

„Jasně, že jsou tady hromady krabic, právě jsme se přistěhovali!“

„Prohledejte je!“ přikázal velící důstojník a jeho dva kolegové začali vyhazovat ze skříní věci, které tam jen před chvílí jejich dva kamarádi pracně naskládali, „ale dejte pozor, mohl by tam být další vojenský materiál.“

„Cože? Vojenský materiál?“ zhrozil se Jirka, „to je omyl! Ty krabice jsou od stěhování. Jsme normální lidi. Žádný teroristi! Někdo vás napálil!“

„O tom si povíme během vyšetřování.“

Po půlhodině, která se čtveřici přátel jevila jako nekonečná, policisté konstatovali, že v bytě „nic není.“

„Vidíte, já vám to říkal,“ snažil se je Jirka přesvědčit, „je to omyl.“

„Kam jste to ukryli, co?!“ rozkřičel se na něj velící důstojník.

„Ale co?“

Dostali pouta a byli vyvedeni na ulici. Jirka se cítil velmi nervózně, když pozoroval pistoli namířenou na svoji hrud'

„Tak si vlezte dovnitř,“ těžkooděnc ukázal na policejní anton.

A vtom se něco stalo. Jako by jejich dutiny naplnila žhavá láva. Začali křičet bolestí. Ozval se výstřel. A druhý.

„Rychle, sem! Pozor, schody!“

Jirka cítil, jak ho někdo chytl za pouta a táhl ho za sebou. Neviděl kdo. Nebyl schopen otevřít oči.

„Pomóoooc!“ ozval se ženský křik. A ve stejnou chvíli také zvuk křovinořezu. Proboha, nějaká ženská si na ně vzala křovinořez!

Konečně se Jirkovi podařilo otevřít oči. Nacházeli se u otevřených dveří v prvním patře, v nichž teď stála starší paní a vřeštěla jako o život. Křovinořez ale neměla. Zřejmě se jednalo o sluchovou iluzi – stroj byl slyšet tlumeně z dálky, téměř zcela skryt sousedčiným vrískotem.

Byli tam všichni čtyři. Postava v plynové masce jim právě sundávala pouta.

„Romane!“ zhrozil se Michal, „ses posral, nebo co?!“

Roman si sundal masku a zabouchl dveře, za nimiž stále křičela žena. Křovinořez ztichl. Křik ne.

„Kurva, kvůli týhle blbě krávě se teď nemůžeme schovat u mě v bytě!“ zabručel vztekle.

„Ty tady máš byt?“

„Jasný, jak myslíš, že jsem věděl o tom uvolněném nahoře?“

„To je jedno!“ vzpamatovala se Lenka, „co se tady, do prdele, stalo?!“

„Sorry, udělal jsem strašnou píčovinu. Teda několik píčovín. Není čas vám to vysvětlovat. Musíme zdrhnout!“

„Proč? My žádnou píčovinu neudělali! Počkej... to tys hodil ten slzák?“

„Jo, a zastřelil toho těžkooděnce.“

„Cože?!“

„Střílel nazdařbůh, jak byl oslepenej... Kurva, nestůjte tady! Musíme pryč! Jediná šance je běžet do přízemí. Mám klíč ke vchodu do toho obchodu s elektronikou, vlezem tam zezadu, a jakmile budou poliši v baráku, zdrhnu předním vchodem.“

„Proč bychom s tebou měli běžet?“

„Protože teď jste komplikové nejenom u krádeže vojenského materiálu, ale i u vraždy!“

„Do prdele!“ zaklel Michal, „tak padáme!“

Jirka se ještě nevzpamatoval z šoku, nebyl proto schopen protestovat. Běžel za ostatními.

Když doběhli ke schodům, ozvaly se z přízemí hlasy a dupot.

„Kurva!“ zaklel Roman, „nestihli jsme to! Proč jsme se tam vybavovali?!“

„Co teď?“ panikařil Jirka.

„Na střechu!“ zavelela Lenka.

Jirka nechápal, kde se to v jeho přítelkyni bere. Nejdřív chtěla lézt dolů po hromosvodu, teď zase běžet na střechu. Skoro jako by si to užívala.

Upřímně, napadlo ho, kdyby po tom hromosvodu byli bývali slezli, mohli být venku z problému. Policisté zřejmě neznali jejich totožnost, jen nějak věděli, že jsou helmy v tom bytě.

Jenže teď už je viděli. Jejich totožnost si snadno zjistí.

„Proč se prostě nevzdáme?“ zkusil hlesnout Jirka. Nikdo ho neposlouchal. Veřejné mínění bylo nakloněno útěku.

Jejich dupání ale nezůstalo nezaznamenáno.

„Běží nahoru!“ vykřikl někdo v přízemí a další dupání dalo na vědomí, že jsou pronásledováni.

Vyběhli na půdu.

„Romane, Jirko,“ začala Lenka vydávat povely, „za mnou, tímhle vikýřem! Vy dva, tím druhým!“

Jirka za sebou právě zavíral vikýř, když na půdu vtrhli dva těžkooděnci. Po útoku dole na ulici zjevně dorazily další posily.

„Co teď?“ rozhlížel se Jirka. Pak si všiml Michala a Markéty, kteří utíkali po dřevěném chodníčku směrem na vedlejší střechu. Měli výhodu, jejich vikýř byl k ní blíž. Na straně, kterou vylezli oni tři, byl chodíček dál polorozpadlý a zábradlí zrezivělé.

„Za nima!“ rozkázala Lenka.

Jenže neuběhli ani deset metrů, když se za nimi ozvalo: „Stát! Mám vás na mušce!“

Ve vikýři, kterým vlezli dovnitř, se proti světlé střeše rýsovala hlava s helmou a ruka s pistolí.

Michal a Markéta právě zmizeli ve střešním okně druhého domu. Doslova tam skočili, museli spadnout dobré tři metry. Určitě to bolelo, ale stihli zdrhnout, na rozdíl od svých tří přátel.

Policista vylezl na půdu. „Tak ruce za hlavu a pěkně zpátky k vikýři!“ rozkázal.

„Ale to nejde,“ protestovala Lenka, „vždyť s rukama za hlavou neudržíme rovnováhu.“

„Aspoň bude o starost méně,“ bez zájmu jim oznámil těžkoodětec.

A pak udělal Roman další ze série špatných rozhodnutí. Vytáhl pistoli. Ozval se výstřel. Kulka k Romanovi ale nedoletěla. Blíž totiž stál Jirka. Náboj se zaryl přímo doprostřed jeho hrudi.

Slyšel, jak Lenka něco křičela, pak další výstřely, a pak už jen hučení větru v uších, jak padal ze střechy dolů.

„Tak jo, jsme tady,“ zašeptala Markéta a zamkla dveře, „co teď?“

„Teď musíme najít důkazy,“ odpověděla Lenka.

Celé se to Markétě ani trochu nelíbilo. Ano, během těch tří měsíců práce pro svého nového šéfa, místního milionáře Šurdu, cítili, že něco není v pořádku. Když jí Lenka řekla, že je to mafián, vlastně ji to nepřekvapilo. Chtěla dát výpověď. Jenže Lenka měla lepší nápad...

„Smlouva o dodávkách kancelářského materiálu,“ četl potichu Michal, který se jal prohledávat šuplíky, „pronájem domu v Nerudově ulici v Praze, licenční smlouva...“

„Tady něco je!“ zajásala Lenka a vytáhla ze skříně spis, „no ty krávo...!“ Její výraz se změnil z triumfu na zděšení.

„Co je? Drogy?“

„Ne, něco mnohem horšího...“

Markéta přišla k ní a podívala se do složky, kterou její kamarádka držela v ruce, „plán vojenskýho objektu v Úvalech u Prahy? No a? On byl vždycky ujetej na zbraně. Sbírá všechny tydlety blbinky. Má tady i vyřazenej kulomet.“

„Tohle nevypadá na vyřazený kulomety. Podívej na to.“

Dala jí do ruky papír ze složky.

„Prototyp RTD? Co to je?“

„Radiologická t... co je t, to nevím, ale to třetí slovo je device. Jakože zařízení.“

„Caesium-137 a polonium-210? Počkej, chceš říct, že tam mají schovanou jadernou bombu?“

„To přímo ne. Tohle je špinavá bomba. Taky pěkná prasárna.“

„To maj schovaný v Úvalech?“

„Jo, a podívej na to tady,“ podala jí další papír. Bylo na něm několik jmen, většinou rusky znějících, a u každého z nich několik položek vojenského materiálu.

„Klienti?“ zašeptal Michal.

„Klienti,“ odtušila Lenka.

„Do prdele, tohle je mnohem větší, než jsme si mysleli. Jít na vlastní pěst usvědčit šéfa dealerů drog, to je samo o sobě dost velká blbost, ale tenhle chlap zjevně obchoduje se zbraněma. A to ve velkém!“

„Měli bychom vypadnout!“

„To nemůžeme! Musíme to donést na policii! Vždyť tady jde o špinavou bombu!“

„Na policii? Jestli má obšancovanej obchod se zbraněma, tak má policii dávno koupenou! Musíme vypadnout, a to rychle!“

Náhle jako by se všem zastavilo srdce. Ode dveří se ozvalo zachrastění klíče v zámku.

„Ježíši Kriste, je tady!“

„Nedostane se sem, zevnitř je strčený klíč,“ těžce dýchajíc je ujistila Markéta.

„Jo, ale my se nedostanem ven!“

Rachot klíče ustal.

„Nebude to jeho žena? Jestli spala dole v ložnici, třeba něco slyšela a chtěla se ujistit, jestli je všechno v pořádku?“

„Jeho žena nemá klíč. Ten má jenom on, náhradní jsem mu šlohl z trezoru. On si vzal osmnáctiletou pipku, má ji akorát na sex. Jestli má někdo za dveřma klíč, je to on.“

„Co tady dělá? Jak to, že jsme ho neslyšeli přijíždět?“

„Příjezdová cesta je na přední straně domu. Asi to sem nedolehlo.“

„Co budeme dělat?“

„Otevřeme, sejmeme ho a zdrhneme. Stejně je to zločinec,“ navrhla Lenka.

„Ses posrala, ne?!“ zpražil ji Michal, „určitě má s sebou ty svoje gorily. A ty uměj střílet. Jako opravdu, ne jak my. A barák má ostrahu, a to budou taky hustý týpci.“

„Co po hromosvodu?“ vypustila z úst Markéta, ani nevěděla, proč. Michal s Lenkou se podívali k oknu.

„Jak víš, že je tady hromosvod?“

Hromosvod tam opravdu byl.

„Zkus nejdřív zalomcovat.“

Michal poslechl a zalomcoval s hromosvodem tak prudce, že málem vypadl z okna.

„Jo, drží.“

„Tak lez, jdem za tebou. Lenko, co to děláš?!“

„Beru to s sebou,“ odvětila Lenka, zatímco si zastrkávala složku s dokumenty o vojenském objektu do batohu.

„Proboha, nech to tady!“

„Ani náhodou! A odmítám se o tom dohadovat! Lez!“

„S tímhle nás všechny zabijou!“

Ozvala se rána, jak někdo hodně velký narazil do dveří.
„Lez!“ rozkázala ještě jednou Lenka.

Hromosvod řezal do rukou. Ale to v té chvíli téměř nevnímali. Tam, odkud lezli, bylo nebezpečí mnohem vyšší než jen poraněné dlaně.

„Ty vole, ty vypadáš!“ ozvalo se vedle nich.

Markéta málem spadla, jak se vyděsila. Ale zvuk našťestí vycházel z okna v druhém patře, které právě míjeli.

„To víš, šéf mě tam hodinu griloval.“

„Proč?“

„Někdo mu nakukal, že jsem si vzal něco z toho LSD.“

„Toho z ústavu?“

„Jo. Prej toho mělo být o gram víc. Chápeš to? Copak jsem tak blbej, abych kradl šéfovi? A co bych asi dělal s krystalickým LSD? Dyť to v životě nenadávkuješ, když nejseš odborník!“

„Ty vole,“ zašeptal Michal, „to je Roman!“

„Pst!“ zašeptala Lenka, „až dole!“

Hlas jejich kamaráda, co byl známý tím, že měl vždycky nějaké to hulení na prodej, zeslábl, jak se od něj vzdalovali.

„Nemohli bychom tady vlézt do okna?“ zeptal se Michal, když míjeli první patro.

„Nemohli,“ odvětila Markéta. Moc věděla, proč tam Michal chce. Sama měla ruce rozedřené do masa a dolů to bylo ještě pořád dobrých pět metrů, protože na zadní straně domu bylo přízemí zvýšené. Jenže

za tím oknem byla ložnice mafiánovy ženy, a to nebylo vhodné místo k úniku.

„Co kdybychom aspoň nakoukli, jestli tam někdo je?“

„Ne, tam spí ta pipina!“

Konečně seskočili na trávník. Doběhnou támhle k tomu živému plotu a zdrhnou do sadu za ním.

Jenže tam nebyli sami. U živého plotu postával týpek s křovinořezem v ruce. Právě dokuřoval cigaretu a chystal se začít pracovat – Bůh ví, proč v noci.

Uviděl je dřív než oni jeho.

„Zloději!!!“ začal křičet na plné kolo, „lupičííí! Tady u hromosvodu!“

A vtom na trávník, jen několik metrů od nich, dopadlo lidské tělo. Uprostřed hrudníku mu zela pořádná díra.

Markéty se zmocnila hrůza. Když sprintovala přes trávník, podívala se na obličej mrtvého. Zнала ho. Nevěděla odkud, ale znala. Jmenoval se Jirka.

Kousek od hlavy jí proletěla kulka.

„Za stromy!“ zakřičela Lenka, která byla ve sprintu jen nějaký metr za ní. Markéta jako ve snu poslechla.

Byla jen pár metrů od živého plotu. Stačilo by pár metrů, přeskok... a byla by v sadu. Než by k plotu doběhli pronásledovatelé, měla by už slušný náskok.

Další kulka se zaryla do stromu, za nímž stála.

„Vytáhněte kvěry!“ rozkázala Lenka, „budeme se muset bránit.“

Markéta vytáhla svůj kolt. Bubínek byl naládovaný ostrými, ale nikdy si nemyslela, že je bude muset použít. Věděla, že kdo má v ruce zbraň, má mnohem větší šanci být zbraní zabit.

Viděla Lenku, jak vykoukla zpoza stromu a vystřelila. Jak věděla tak rychle, kam mířit?

Markéta vykoukla, s rukou držící kolt před sebou. Tlukot srdce cítila až v hlavě.

Kam má střílet? Nikoho nevidí. Že by támhle ta silueta...

Uviděla ho přesně ve chvíli, kdy ze z jeho zbraně vyšel projektil a zamířil k ní. Přísahala by, že náboj viděla, jak opustil hlaveň. Pak už jen ucítila prudkou bolest na hrudníku a to, že padá.

„Mám to!“ zajásal Michal, až Lenka leknutím nadskočila.

„Zbláznil ses?!?“ vyjela po něm, „vždyť nás uslyší!“ I když šeptala, dokázala být ostřejší než břitva. Leckterý řvoun by se od ní mohl učit efektivitě.

„Sorry,“ Michal se skrčil, jak kdyby čekal ránu.

Chvíli bylo ticho.

„No tak co máš?“ zeptala se Lenka nedočkavě.

„Přece ty dokumenty. Složka označená ‚RTD prototype‘.“

„Tak to nahraj do mobilu a padáme.“

Její společník poslechl. Právě v tu chvíli se ozval dupot na chodbě za dveřmi.

„Co teď?“ zeptal se Michal.

„Teď musíme po hromosvodu dolů.“

Vyrazili k oknu, Lenka bez okolků naskočila na hromosvod a jala se po něm lézt dolů. Její spolupachatel ji následoval. Stihli to jen tak tak. Jen co zmizel pod parapetem, vojenská hlídka vrazila do místnosti.

Šplhali, jak nejrychleji mohli. V prvním patře se ale jako na povel zastavili.

„Nemůžeme až dolů.“

„Já vím. Je tam týpek...“

„...s křovinořezem.“

Chvíli se na sebe překvapeně dívali.

„Taky máš pocit, že ti hrabe?“

„To teda! Déjà vu jak prase.“

„No nic, lez dovnitř!“

Lenka zauvažovala, jestli by se neměla nejdřív podívat dovnitř. Času ale nebylo nazbyt. Přesně ve chvíli, kdy se zvenku ozval křovinořez, se vyhoupla do okna.

Zvuk křovinořezu zanikl v křiku, který se ozval zevnitř místnosti. Mladá žena v uniformě stála ve dveřích a řvala jako na lesy. Zřejmě byla právě na odchodu, když ji přinutil se otočit zvuk od okna. Kdyby byli bývali pár sekund počkali!

Lenka jednala instinktivně. Přiběhla k vojandě a dobře mířenou ranou pěstí ji pustila k zemi. Otočila se k oknu. „Dělej!“ sykla směrem k Michalovi, který na ni koukal jako na zjevení. „No tak! Už sem běžej!“

Měla pravdu. Na schodech už bylo slyšet dupání. Oni k nim ale měli blíž. Rázem byli v přízemí, zatímco dusot byl stále o dvě patra výš.

Vyběhli ven a utíkali do blízkého lesíka.

„Tady nás najdou,“ zhodnotil situaci Michal, když pozoroval zpoza stromu skupinu vojáků, kteří vyběhli na trávník před budovou.

A vtom mezi vojáky něco spadlo. Z dálky to vypadalo jako balík, ale oba prchající moc dobře věděli, že se jedná o lidské tělo.

Vojáci mezi sebou zřejmě neměli velitele, protože nevěděli kudy kam. „Na střechu!“ zakřičel nakonec jeden z vojáků. A jak byli zvyklí poslouchat rozkazy, jako jeden muž opět zmizeli v baráku.

„To je naše šance!“ zašeptala Lenka. Oba vyrazili hlouběji do lesíka. A náhle zůstali stát jako opáření. Přímo před nimi stála o strom

opřena ženská postava. Na její tváři byl patrný vyděšený výraz a na její hrudi obří krvavá skvrna.

„Do prdele, do prdele, do prdele!“ vydal ze sebe Michal, který zjevně propadal panice, „co se to tady, kurva, děje?“

„Tak nezírej a běž, ať nedopadnem jako ona!“ poručila Lenka.

Jenže Michal nebyl schopen se ani pohnout. Jeho společnice jej musela chytit za rukáv a táhnout za sebou.

Před nimi se vynořil plot. S nápisem „Pozor, nebezpečí!“

„Snad tam nechceš jít?!“ zhrozil se Michal a vypadal, že omdlí.

„Jasně, že chci!“ zavrčela Lenka, „schováme se tam, než se to uklidní.“

„Ale... ale tady se píše, že je tam nebezpečí.“

„Kurva, jsme ve vojenském objektu, všude je tady nebezpečí!“

„No ale tím spíš... když už i ve vojenském objektu napíšíou výstražnou ceduli, už to musí bejt fakt drsný.“

„Viděls tu holku v tom lese? Chceš dopadnout stejně?!“

Mezi stromy se objevilo několik světél.

„Lez a nesor!“ sykla Lenka.

Během pár sekund byli na plotě. Ostnatý drát je pěkně poškrábal, ale nezastavil.

„Kam teď?“ zašeptal Michal, když byli na druhé straně.

Lenka se rozhlédla. „Nepřipadá ti, že je támhle nějaká stavba?“

„Jo, ale dost nízká. Jako kůlna. Nebo možná vstup do podzemí.“

„To je naše šance!“

„Obával jsem se, že tohle řekneš,“ odvětil Michal. Překvapivě to ale vypadalo, že z něj panika trochu spadla. Svítilny, které po nich pátraly, prošly okolo plotu a pokračovaly dál.

Co nejtíšeji došli až ke stavbě. Byl to vchod do podzemního bunkru.

„Je otevřeno!“

Uvnitř byla naprostá tma. Michal přivřel dveře a mezi ně a futra strčil plechovku, která ležela na zemi. Pak vytáhl mobil a zasvítit jím.

Jediné, co v matném světle viděli, byly schody vedoucí od dveří dolů.

„Počkej, já baterku,“ řekla Lenka a vytáhla svítilnu. Světlo, které vyprodukovala, však nebylo o moc silnější, „mám to na minimum, aby to nebylo vidět ven.“

Sešli po schodech dolů. Ocitli se v místnosti kompletně obložené dřevěnými bednami. Spíš než bunkr to vypadalo jako skladiště munice.

Sedli si na jednu z krabic.

„Co teď?“ zeptal se Michal.

„Teď bys mohl kouknout do těch materiálů, co jsi stáhl, jestli tam není někde mapa objektu.“

„Dobrej nápad,“ pokýval hlavou Michal, vytáhl mobil a začal pročítat stažené materiály.

Uběhla skoro půlhodina, když...

„Tý vole,“ vydechl Michal, zírající do mobilu.

„Co je?“

„Zdá se, že jsme se spletli. To není bomba.“

„Jak to, že není? RTD, polonium a caesium, co jinýho by to bylo?“

„Tady píšou ‚Recursive Teleportation Device‘.“

„Co? Recursive... to bude nějaký krycí jméno, ne? Na co jinýho potřebuješ Polonium a Caesium než na špinavou bombu?“

„Vypadá to... no týjo, to je přístroj na kvantovou teleportaci.“

„Kvantovou teleportaci?“

„Jo, to je taková totální haluz, co umožňuje okamžitý přenos subatomárních...“

„Přestaň mi menseplejnovat, já vím, co je kvantová teleportace!“

„Sorry.“

„Ale to přece nemusí dělat tajně, ne? Vždyť to se zkouší už jak dlouho. Normálně v laboratoři. V zásadě k tomu stačí nějaký lasery a měřáky.“

„Tady píšou... První fáze pokusu... bla, bla, bla... Objekt velikosti 3,2 milimetrů...“

„To je přece blbost! Vždyť to funguje jenom na subatomární úrovni, od toho je to kvantová teleportace.“

„Já vím. Je to jenom ve světě částic, protože to naprosto bortí představy o kauzalitě.“

„No právě!“

„To si pamatuju ještě z vejšky. ,Jevy, které spolu podle pravidel našeho světa vůbec nesouvisejí, se ve světě subatomárním jeví jako související.““

„Tak tuhle definici sice neznám, ale jestli něco vím, tak to, že kvantová teleportace je kvantová právě proto, že probíhá ve světě kvantové fyziky.“

„Ale tady píšou, že to prošlo. Prý je to jenom otázka množství energie. Toho docílili lokalizovanou jadernou reakcí... Počkej... Ty krávo! Druhá fáze. Prej teleportovali krysu!“

„Jako fakt?“

„Jenže jsou výsledky neprůkazné. To je nějaký sci-fi, ne? Prej: Všechna měřicí zařízení ukazovala, že krysa je v cílovém prostoru, přesto výzkumnému týmu se jevila, jako by se nepohnula. Proto... no do prdele!“

„Co je?“ Lenka už to nevydržela a vytrhla Michalovi mobil z ruky. Na jeho obrazovce byl zřetelný nadpis kapitoly: „Phase 3: Human subject“.

Oba dva se na sebe podívali.

„Teď už chápu, proč to tají. Kdyby se dostalo ven, že něco takovýho zkoušejí na lidech.“

„Na *jednom* člověku!“ opravil ji Michal, „ačkoliv, dej mi to,“ natáhl ruku pro mobil. Lenka mu jej bez námitek vrátila.

Chvilí četl.

„No,“ řekl pak, „nevyplývá mi to z toho úplně jasně, ale jak je to ‚recursive‘, tak se to opakuje víckrát. Nerozumím tomu, jestli teda do prostoru nebo v čase. Ta krysa prý byla jen jednou, ale přitom

několikrát. A údajně se její přítomnost na cílovém měřáku projevila už předtím, než ten pokus vůbec proběhl.“

„To není možný, si z nás někdo vystřelil, ne?“

„Copak někdo věděl, že sem pro to polezem? A koukej tady: Prý kvůli těm neprůkazným datům potřebujou člověka. Aby měli osobní svědectví toho, koho tím protáhnou. Ale pro jistotu bude mít kameru a lokátory, protože osobní výpověď může být prej taky matoucí. Ztráty paměti, zněkolikanásobená osobnost, a tak. No to je vtipný, tady píšou, že byla klidnější ta krysa, který podali LSD. Sakra, tak byla jedna, nebo jich bylo víc?“

„Kdo jim do tohohle půjde? Vždyť to by musel být totální sebevrah. Má to proběhnout tady v Úvalech?“

„Zjevně jo.“ Michal dramaticky vytřeštil oči: „Třeba jsme to my.“

„Jo jasně,“ rozesmála se Lenka, „a ve skutečnosti jsem tajná agentka, která se dobrovolně přihlásila k sebevražedné misi, ne?“

„Tam psali o ztrátách paměti.“

„Ale ne o tom, že by to vytvářelo vzpomínky úplně jiný.“

„Mohla bys být už ten produkt.“

„Vždyť to evidentně ještě neproběhlo! Kdy se to má odehrát?“

„Dobrá otázka. Zkusím vyhledat ‚date‘... Hm, nic.“

„Zkus ‚schedule‘.“

„Nic. Zkusím ‚milestone‘... Á, tady je to. 3. fáze... příprava, bla, bla, bla, spuštění...“ Zarazil se.

„Co je?“

„Podle tohohle dokumentu to má proběhnout za deset minut.“

„Si děláš srandu, ne?“

„Nedělám, koukej.“

Lenka se podívala na displej. Informace tam opravdu napsána byla.

„Tak to akorát znamená, že bychom měli rychle vypadnout, nic víc. Nemůžeme být produkt teleportace, protože se to ještě nestalo!“

„Nezapomeň, že ta kvantová teleportace ruší zákony kauzality.“

„Dobrý. A kde máme teda tu kameru, co s náma měli poslat, co?“

„Nemáme třeba někde něco zabudovanýho?“

„Neblbni, to je kravina. Ale fakt bychom měli vypadnout.“

Vtom se přede dveřmi bunkru, které nechali pootevřené, ozvaly kroky. Než stačili jakkoliv zareagovat, dveře se otevřely zcela. V průzoru se objevila vysoká postava, prošla mezi futry, čímž – těžko říct, zda schválně či omylem – vykopla plechovku. Dveře se zaklaply.

Ve svitu baterek viděli postavu, jak sestupuje ze schodů. Asi by byli vyděšení, kdyby ovšem vzápětí postava nezakopla a nenatáhla se jak široká tak dlouhá na podlaze. Byla oblečena jako civil, jen v ruce držela vojenskou helmu.

„Do prdele, do píči!“ zaklel oběma dobře známý hlas.

„Romane?“ oslovila Lenka nečekaného návštěvníka.

Roman se zvedl a nejistě se na ně díval. „Co tady, kurva, děláte?“

„To bychom se mohli zeptat i my tebe, ne?“

Roman zvedl do úrovně očí helmu, kterou držel. „Doručuju tohle,“ řekl, jako by se jednalo o naprostou samozřejmost.

„Komu?“

„No... Prej někomu, kdo bude tady.“

„Kromě nás tady nikdo není.“

„No a co tady děláte vy?“

„Ty vole, Romane, tobě nepřišlo divný, že jdeš něco doručovat uprostřed noci do vojenskýho objektu, navíc do oplocený oblasti uvnitř něj?“ nedala se odbýt Lenka.

„Nemluv se mnou tímhle tónem! Tohle je normálka, šéf mě takhle občas posílá...“

„S helmou?“

„Ne s helmou, kurva! Doručoval jsem balíček na strážnici u vstupu do týhle oblasti. A zákazník mě požádal, jestli bych sem nedonesl tu helmu.“

„Tys doručoval drogy, žejo?“

„Co je ti, kurva, do toho?!? Nejsem tady na žádným výslechu!“

„Krystalický LSD?“

Ani nevěděla, odkud se ta informace vzala. Samotnou ji překvapilo, co řekla. Prostě věděla, že v tom kufríku, co jejich kamarád před chvílí doručil seržantovi, bylo LSD.

Romanův překvapený výraz potvrdil, že trefila do černého.

I Michal se tvářil zmateně. „Jasně, takovej modrej kufrík, v něm bylo LSD, co Romanův boss nechal ukrást z ústavu organické chemie,“ otočil se k Lence, „jak to vím?“

„To je hodně dobrá otázka,“ odvětila Lenka...

Michal vypadal jako bez života. Až po chvíli, kdy nepřítomně zíral před sebe, se sehnul k helmě, která ležela na zemi. Roman mu ji ale sebral před nosem.

„Buď v klidu,“ mrtvolným hlasem mu řekl Michal, „já myslím, žeš ji doručil správně. Podívej,“ ukázal Lence na přední stranu helmy.

Lenka se sehnula. Helma s nočním viděním, co je na ní tak zajímavého?

A pak to uviděla. Malá ploška z tvrzeného skla.

„Kamera?“ zašeptala Lenka, „ale... chceš říct... vždyť se to ještě nestalo!“

„Jestli tam nastala chyba, tak se mohla rozkopírovat do minulosti stejně jako do budoucnosti.“

„A díky tomu můžem vědět to s tím LSD?“

„Jo.“

„Co to vy dva melete?“ koukal Roman z jednoho na druhého.

„Máš taky pocit, že bychom měli zmizet?“ ignorovala ho Lenka.

„Mám,“ přitakal Michal a vyrazil ke dveřím, „není tady žádná klika,“ zatlačil na jejich plochu, ale bez efektu.

„To je blbost,“ postavila se zjevné skutečnosti Lenka, „musí tam být nějaký ovládací mechanismus. Přece nepostavili bunkr, co se nedá zevnitř otevřít!“

„Tak se pojd' podívat, když seš tak chytrá!“ odsekl Michal, „ti říkám, neuděláme nic, už v tom jedeme.“

„Ještě se to nestalo!“ vztekle procedila mezi zuby. Vyšla po schodech nahoru a ve světle baterky zkontrolovala dveře a jejich rám. Nebyly tam žádné ovládací prvky.

„Vy dva máte asi dost průser, co?“ uchechl se Roman.

„A ty snad ne?“

„Mě sem poslal seržant. Maximálně bude mít průser on, že pustil civilistu dovnitř. Ale vy... no... nechci ani domyslet, jak si vás podaj, až vás najdou ve vojenském bunkru...“

Michal s Lenkou se po sobě podívali. Teprve teď jim došlo, že Roman vůbec netuší, co se tady za pár minut chystá.

„Ty si asi neuvědomuješ, v jak moc velkým průseru jsme,“ rezignovaně řekl Michal a sedl si na schody.

„A tím myslíme i tebe,“ doplnila ho Lenka a sedla si vedle svého kamaráda.

„Co, proč?“ divil se Roman.

„Protože tu helmu jsi měl zjevně doručit sám sobě.“

„Co je to za blbost?“

„Tak schválně,“ zakřenila se Lenka, „řekněme, že bys byl generál a měl na starosti vojenský výzkum, který téměř jistě někoho bude stát život. A musí se testovat na člověku. Jak by sis sehnal oběť?“

„Co to meleš?“ zíral na ni Roman. Výraz náhlé paniky v jeho tváři však prozradil skutečnost, že už ví, kam Lenka míří.

„Nebylo by nejlepší,“ pokračovala Lenka, „sehnat nějakýho nýmanda z ulice, bez rodiny, malýho kriminálníčka, co se živí dýlováním drog?“

„Chceš říct, že tady bude probíhat nějaký experiment?“

„Ty máš být oběť. A my, bohužel, s tebou.“

„Takže teď nás jako zabijou?“

„Tak cílem to není,“ vložil se do rozhovoru Michal, „možná to i přežiješ, ale asi ne se zdravým rozumem. Proto máš tu kameru, aby všechno zaznamenala, zatímco ty budeš psycho. A možná rozkopírovaněj do minulosti i budoucnosti.“

„Cože? Jak jako rozkopírovaněj?“

„Nemáte taky pocit, že vzduch tak divně ztěžknul?“ řekl Michal a nasál vzduch nozdrami.

Lenka už chvíli cítila totéž, ale myslela si, že je to jen zatuchlina bunkru, jejíž pach zesílil poté, co Roman přibouchl dveře.

„LSD?“ napadlo Lenku.

„To je kravina,“ protestoval Roman, „LSD musíš sežrat nebo dostat na sliznice. To nejde vzduchem. Dyť je to kapalina...“ zarazil se.

„Pokud není v krystalické formě?“ smutně se usmál Michal.

A pak všichni tři implodovali. To poslední, co Lenka ucítila, byla prudká bolest na hrudníku, jako by jím proletěl dělostřelecký granát.

Michal si strhl z očí vlhké obvazy. Bylo mu příšerně. Nejspíš proto ležel v nemocniční posteli a v ruce měl napíchnutou kapačku. Sáhl si na hrudník. Žádné obvazy tam ale nebyly. Ani žádný průstřel. Jeho hrudník neměl jediný škrábanec.

Když zvedl hlavu, aby se podívat, zašustil povlečením. To zaujalo pozornost zdravotní sestry, stojící opodál.

„Tak už jste vzhůru?“ přišla k němu, „jak se cítíte?“

„Jak kdyby mě přejela lokomotiva,“ popravdě odpovědět Michal.

„No jo, není se čemu divit, když uvážíme, kolik LSD jste měl v krvi.“

„LSD?“

„No jo, copak vy si nepamatujete, že jste bral LSD?“

„No, matně.“

No jo, sakra, Fakt to asi bylo LSD. Vlezl si do bazénu a dal si na oči brýle, ale to jen proto, aby efekt podpořil. A podpořil. Takovýhle trip ještě nikdy nezažil.

„Budete rád, že vás našli včas, Jirko,“ tohle byste bez kapačky nejspíš nepřežil.“

„Jirka?“

„Nejmenujete se Jirka? Policie se z vás snažila dostat vaši totožnost, ale marně. Postupně jste jim jen řekl, že se jmenujete Lenka, Jirka a Markéta. Tak jsme předpokládali, že to mužské jméno je správné.“

„Policie se mě ptala na jméno?“

„No to víte, že se ptali. Nakonec došli k závěru, že vás vyfotí a udělají otisky prstů. Odešli pro propriety chvíl předtím, než jste se probudil.“

„A sakra. Myslíte, že mám problém?“

„No, krátce po vykradení ústavu organické chemie Akademie věd, kde, mimo jiné, zmizelo právě zkoumané extra čisté LSD, se objeví mladý muž, který má smrtelnou otravu právě touto látkou... Obávám se, že jste, jak říkají Amíci, prime suspect.“

No skvělý, to mu ještě scházelo. Tu Akademii samozřejmě vykradl Roman, na zakázku mafiána, pro něhož dělal. Něco si nechal a šéfovi to zatajil. Idiot.

Jestli zjistí Michalovu totožnost, Roman půjde sedět. A on, Michal, za napomáhání krýt zločin zřejmě taky. Ale jestli ještě neznají jeho totožnost, nemají ani fotku...

„Sestro, nemohl bych Vás o něco požádat?“

„Jistě, co byste potřeboval?“

„No, víte, mám kamaráda právníka. Kdybych vám dal číslo, myslíte, že byste mu mohla zavolat, že je jeho kamarád Jirka v problémech a aby sem co nejdřív přišel?“

„No, doufala jsem, že budete chtít něco k jídlu, nebo tak... Ale dobře, nadiktujte mi to číslo.“

Sestra odešla. Michal počítal, že má tak pět minut, než mu přijde sestra oznámit, že si zřejmě spletl číslo. To, že není právník, jí jistě majitel vysvětlí rychle.

Strhl náplast, co držela kapačku na ruce, vytrhl jehlu ze žíly, zmáčkl krvácející místo druhou rukou a přesunul se k oknu.

Ano, byl tam hromosvod. Parčík pod okny byl podezřele povědomý. I sušák na prádlo byl tam, kde ve vnitrobloku Školské, i v tom mafiánském sídle. Je možné, že to, co viděl na tripu, mělo základ v realitě?

Vzal flastr, co strhl z kapačky, a přelepil si s ním krvácející ránu. Nebylo to extra hygienické, ale lepší, než aby nechával krvavé stopy, které by mohly prozradit, kudy utekl. Nikdo nebude čekat, že to vzal oknem ve třetím patře.

Vylezl na parapet a uchopil hromosvod. Ani s ním nelomcoval, věděl přece, že jeho váhu vydrží.

Cesta dolů byla tvrdá, ruce bolely jako čert. V prvním patře se zastavil. Přece jen, už tudy lezl třikrát. Jistě, bylo to v halucinacích, ale přesto, může to ignorovat?

Dobře, jestli na těch záchodcích bude ta ženská, udělá to jako při poslední cestě. Jen pak nesmí zpanikařit.

Nakoukl do okna.

Byla tam! Sestra, která ho ošetřovala, si zřejmě došla před telefonem domnělému právníkovi na záchod. Teď si myla ruce.

Když odešla, Michal vlezl dovnitř. Za oknem se ozval zvuk křovinořezu. Stihl to jen tak tak.

Copyright

© Martin Koláček
Megahustej trip

Autor: Martin Koláček
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
1. el. vydání
Česky
Praha, 2018

ISBN:
978-80-7589-738-1 (ePub)
978-80-7589-739-8 (mobipocket)
978-80-7589-740-4 (pdf)